

א) **אָרֶם בַּי יִקְרִיב מִפְּמַרְבֵּן לִיהֹה** (галז) וכן נאמר עליו 'אדם כי יקריב מכם קרבן לה', כי המ"ז העולה מהקרבן הוא לו"א הנקרא אדם. **עֹזֶם שְׁעוֹרִין, מְאַכֵּל בְּעִירָן, דְאִינּוֹן חַיּוֹת הַקָּדֵשׁ, דְמַגְהֹזֶן צָרִיךְ לִקְרָבָא** אבל קרבן העומר שמקריבים אותו משוערים הוא נקרא מאכל בהמות שם חיות הקודש שבulous היוצרה כי הוא מתksen במלכות ולא באצלות ולכן הוא מקשר את המדרגות המשתלשלות ממנה והם מתלבשים בחיות הקודש שהם מלאכי ארגד"ן שבulous היוצרה ומשם לנשות ישראל המושרים שם שהם אלו העוסקים במשנה ולא בקבלת שמהם היה מקריבים את קרבן העומר (רמ"ק), **הַקָּדָא הוּא רַכְתִּיב** וזה מש"ב בפסוק, (ויקרא א) **מִן הַבָּהָמָה. אַלְים: מְנֻגְחִים בְּמַתְנִיתִין, בְּאַלְיִין פְּשַׁטְּיוֹן** שהם אלים המנגנים ונלחמים זה עם זה בפירוש המשניות. **מִן הַבָּקָר: פְּרִים מְנֻגְחִים בְּמַתְנִיתִין, בְּתוֹקְפָא יִתְיר** וכן מש"ב מן הבקר הם הפרים שהם החכמים שמנגנים ונלחמים זה עם זה בחוזק יותר גדול בביורו הגמורא שמרתצת את המשניות. **וּמִן הַצָּאן: שְׁאָר עַמָּא, קְרַבְנָא דְלַהּוֹן צְלֹוְתִּין** ומש"ב מן הצאן הם שאר העם שהם צאן קדושים שהם אינים בעלי תורה אבל מקיימים את המצוות והקרבן שלהם הוא התפילה (רמ"ק), **וְעַלְיִיחּוֹ אֲתִמָּר** שעיליהם נאמר, (יחזקאל לד) **וְאַתָּן צָאָנִי צָאן מְרֻעִיתִי אָדָם אֲתָּם** דהיינו שיש בישראל בחינת צאן שהם פשוטי העם המקיים מצוות ויש בישראל

* * * אור הרשב"י *

(галז) ואיתא במדרש בויקרא רבה על מש"ב איש כי יקריב אף כאן יאמר הכתוב ויקחו לכם אדם כי יקריב מכם (ויקרא א) למה לא נאמר איש בקר או צאן למה נאמר אדם להביא את איש כמ"ש להלן דבר אל כל עדת בני ישראל הנר.

את בחינת אדם שהם בעלי הקבלה האוחזים בז"א שהוא שם הו"ה במילוי אלףן עליה בגימטריא אד"ם.

בעלי הקבלה אילן החיים שאר העם אילן טוב ורע

הַמְּאֵרִי קָבְלָה, וּמְאֵרִי מִדּוֹת, אַיִן מִסְטָר דָּאִילְנָא
הַחַיִּי שֶׁבָּעֵלֶה קָבָלה שֶׁהָם בָּעֵלֶה הַמִּידּוֹת וְהַסְּפִירּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַרוּךְ
הָם מֵצֶד הַאִילָן הַחַיִּים שֶׁהָם הַזָּא. שֶׁאָר עַמָּא מִסְטָרָא דָּאִילְנָא
דָּטוֹב וְרָע, אָסּוֹר וְחַתָּר אבל שאר העם שהם לא בעלי קבלה הם מצד האילן
 טוב ורע שהוא מטרו"ן שביצירה שהוא מרכיבה אל המלכות הנקראת משנה וביצירה
 מושרים כל דיני איסור והיתר. **וּבְגִין דָא, מִן הַבָּהָמָה, מָאָכֵל**
דְּלָהָזָן, עַמְּרַ לְּחֵם שֻׁעְוֹרִים ולכן נאמר עליהם מן הבאה מה כי המאכל שלהם
 והשפעתם ממשיכים מהמלכות הרוא עומר לחם שעורים שהוא השפע של חיות הקודש
 שהם מלאכי ארgeom"ן שביצירה, (רות ג) **וַיִּמְדַּשֵּׁשׁ שֻׁעְוֹרִים. וַיִּשְׁתַּחַת**
עַלְיָה, אָזְרִיתָא דְּבָעֵל פֶּה, דְּשִׁית סְדָרִי מִשְׁנָה ועל כך נאמר
 זימד שש שעורים יישת עליה כי הם בסוד התורה שבבעל פה שהם הששה סדרי משנה.
אָבֵל אַלְיָן דָּאִילְנָא דְּחַיִּי, דָּאַיְנוֹן אָדָם אָזְרִיתָא דְּלָהָזָן,
נְהַמָּא דְּקָרְשָׁא בְּרִיךְ הָוָא אבל בעלי הקבלה שהם מצד הז"א הנקרא אילן
 החיים שהוא הו"ה במילוי אלףן העולה בגימטריא אד"ם או התורה שלהם הוא לחמו של
 הקב"ה שהוא ז"א. **הַהָא הָוָא דְּבָתִיב,** (משל ט) **לְבָוּ לְחָמָו בְּלָחָמִי**

[קלח] **וְהִי יָנוּ שְׂתַי הַלְּחֵם** וזה מש"כ בפסוק 'לכו לחמו בלחמי', דהיינו שהם סוד
שתי הלוחם שמקריבים בשכבות עלי או הקרבן הוא מחתה שהוא מאכל אדם שהוא סוד ז"א

• א/or הרשב"י •

והגבונונים שהראו אכוריות על בני שאל נאמר בהם (שםואל ב כ"א, ב') והגבונונים לא מבני ישראלῆמה. ונאסרו מלובוא בקהל ישראל על ידי זה כמו שאמרו (ביבמות ע"ח ב). מכל מקום אדם העושה לשם ח' להתאבור על הרשעים לודופט עד חרמה בשהשעה נצך לוה, חביבה היא וחסבה לפניו. צא ולמד מה שקרה לשאול מלך ישראל בשיריהם על אנג מלך עמלק ועל מיטב הצאן והבקר ואמר אם אדם חטא בהמה מה החטאה. הנה מסטו ח' מלך על ישראל עברו זה ויצא בת קול מן השמים ואמר לו (קהלת ז, ט"ז) אל תהן צדיק הרבה כמאמר חז"ל (יומא כ"ב ב). ובביאור אמרו חז"ל בזה (ביקורת שמואל רמו קב"א) כל שהוא רחמן על אכורי לסופו נעשה אכזר על הרחמנים. וכן בכעס ונហות וככל מדות האסורתן, אם אדם עושאן לשם ח' טוב וטוב הוא. ואפילו בעבירה גמורה אמרו חז"ל (נוייר ב"ג ב) גדולה עבירה לשמה, מיעל אשת חבר הקני אשר בין רגליה ברע שכב ונאמר עליה (שופטים ה, כ"ד) מנשים באוהל תבורך, מאן אנן נשים באוהל שרה רבקה וכו'. ואפשר לזה יאמיר הכתוב (תהלים קי"ט, נ) אף לא פעלן עלה בדרכיו הלו. בלאומר בשנים בדרכיו של העבירה הלו, מכל מקום שמרו עצמן ולא פעלן עלה ובינוינו בה לשם ח'.

[קלח] וביאור הבאר מים חיים על מש"כ לכו לחמו בלחמי, בלאומר לא תסבירושמי שמקובל עליו על תורה צריך להתענות כל ימיו להרעיון נפשו תמיד. לא כן, כי לא ירעיב ח' נפש צדיק. ולכו לחמו פירוש אכלו להם, אבל בלחמי. פירוש שאלה לunganך ולמען תאوت נופך כי אם בלחמי על דרך התורה והמצוה בכוונות הרצויין לפני מי שאמר והוא העולם. ולא להם בלבד כי אם אפילו ושתו בין מסכתית כי נם יין בירה מה' הוא ושורשו גדול למעלה במקום יין המשומר בענביו. ואך כי הוא אסור במנע נכרי שלא לשתו כנכרי למען תאوت הנוף כי אם בין מסכתית על דרך התורה. כי זכה משמהו זוכה נעשה ראש כמאמר חז"ל (סנהדרין ע' א). ולא זה בלבד שאדם מצויה ומותר לו להכניס בדברי הרשות לשם ח' יתרברך כי אם אף במדות הנרוות האסורתן לנו מכל וכל שהם מתוועדים לפני ח' בתכליות התיעוב. מכל מקום אם האדם נכנס בהם לשם ח' באמת ובתמים הרי הם חביבים ומרוצים מאד לפניו. והאדם מוכחה להכנס נס בהם אף שהוא מסירת נפש ממש כי הלא הם מדות האסורתן. מכל מקום לשם ח' חביבים הם. כמו האכוריות שהוא מדה גרוועה ומתועבתת מאד וכמו שאמרו חז"ל (עיין יבמות ע"ט א) האכורי צריך לחוש ליחסו שאין האכוריות מצויה אלא בנויים עובדי עבודה זרה ולא בישראל כי הם רחמנים בתולדותם.

כי תורת הקבלה היא עליה ל"ז א הנקרה אדם. **חֶדוּ בְּלָהוּ תְּנַאיִן**
וְאָמֹרָאֵין, **וְאָמְרוֹ מִאֵן קָאִים קְפִּי סִינִי** ואחר שסימן הרעה
 מהימנה לומר את הסודות האלה שמהו כל התנאים ונשומות האמוראים ואמרו מי יכול
 לעמוד לפני הרעה מהימנה הנקרה סיני. (ע"ב רעה מהימנה).

הקב"ה בחר וקירב את עם ישראל ע"י הבינה

בְּחֶדֶש הַשְׁבִיעִי בְּאַחֲרַ לְחֶדֶש, (ויקרא כ"ג) **רַבִּי יִצְחָק פָתָח,**
 (תהלים פא) **תִקְעוּ בְחֶדֶש שׂוֹפֵר בְכֶסֶת לַיּוֹם חֶגְנוֹן**
 [קלט]. **וְכֹאֵין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל,** **דְקָרְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרִיב לֹזֶן**
לְגַבִּיהָ, **מִן בֶּל אָוְמִין עֹזְבִּי עַבּוֹדָה זָרָה** אשריהם אלו ישראל
 שהקב"ה קירב אותם אצלו מכל שאר האומות העובדים בעבודה זרה וברר אותם כאדם
 הבורר גLOSEKA נאה מבין המורסן בגל שנשומות ישראל חשובות ממוקם קדוש (רמ"ק),
וְאַתְּرַעַי בָהוּ, וְמִאַתָּר רְחִיקָא קָרִיב לֹזֶן לְגַבִּיהָ וכן הקב"ה
 בחר בהם מרצונו הטוב והוא קירב אותם אליו ממוקם רחוק, דהיינו ע"י הבינה הנקרה
 מקום רחוק מצד הבדיקה הנעלמת בה (רמ"ק), **הַדָּא הַזָּא דְבָתִיב** וזה מש"ב
 בפסק, (יהושע כד) **וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל בְּלַהֲם כִּי אָמַר הָ'**
אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל בְעֹבֵר הַגְּהָר יִשְׁבּוּ אֲבוֹתֵיכֶם מַעֲזָלָם דהיינו.

• א/or הרשב"י •

[קלט] ואיתא בפסקתא זו טרתה על מש"ב תקעו
 ראש השנה, לפיכך נקרא יום הוברון, שמצוין
 שתוקעין זכר את יום הכהנורים.
 בחדש שופר בכמה ליום חננו (תהלים פא ד),
 איה חן שמתבסה בו החודש, הוא אומר זה
 איוה חן שמתבסה בו החודש, הוא אומר זה